

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 20

13. května 2012

Cena: 8 Kč

NA BLANENSKU A VYŠKOVSKU LIDÉ Z NAŠÍ CÍRKVE NEODCHÁZEJÍ

Výsledky sčítání a hlavně výrazný úbytek členů všech tradičních církví upřímně zarmoutily řadu našich věřících. Mnozí si jistě dosud lámou hlavu, čím to asi je, že k církvím lidé ztrácejí důvěru. I když pokles členů nemínul ani naši církev, přesto se i u nás našla "bílá vrána". Náboženské obce Blansko a Vyškov s okolními středisky jako jediné zaznamenaly přírůstky. Můžeme se uklidňovat tím, že na Moravě je mnohem větší religiozita, nebo se zamyslet nad tím, proč zrovna Blansko a Vyškov představují výjimku. Navštívíme-li totiž jejich webové stránky, zjistíme, že např. slouží bohoslužby na patnácti místech a že náboženská obec Blansko má denně nějakou aktivitu – kromě tradičních biblických hodin např. setkání střední generace, setkání rodin s dětmi, společná katecheze pro začátečníky v hledání Boha... Zatímco většina našich náboženských obcí bohoslužebná střediska potichu zrušila, tady je horlivě obnovují a už jich mají třináct... Z následujících textů, které popisují, jak místní trávili velikonoční dobu, lze načerpat inspiraci.

KVĚTNOU NEDELI JSME PROŽILI V OLOMOUCI

Přiblížily se Velikonoce a v nás doznělo rozhodnutí splnit slib, který jsme dali bratru farář J. Křivánkovi a dětem z jeho náboženské obce. Při posledním loňském výletě do Vídně jsme totiž přijali pozvání na návštěvu Olomouce. Jako den D byla vybrána sobota před Květnou nedělí. A tak naše malá skupinka poutníků z Blanska a Tišnovska dorazila do Olomouce v sobotu 31. března po poledni. Po ubytování v Husově sboru jsme se zúčastnili zkoušky hudebního klubu a cvičení tamní scholy. V nově otevřené dětské klubovně následovala velikonoční dílna, v níž pracovalo dvanáct dětí a deset dospělých. Vyráběli jsme velikonoční ozdoby, různými technikami malovali a okrašlovali vajíčka, zdobili perníčky a vyráběli rozmanité papírové košíčky a slepičky. U nás děti

v tak hojném počtu dokážeme shromáždit snad jen v Rousínově. V dalším programu jsme si prošli historickou část města a prohlídka trvala do nočních hodin. Viděli jsme Horní náměstí s radnicí, orlojem, Ariónovu a Caesarovu kašnu i sloup Nejsvětější Trojice. Dolní náměstí, kde se nachází Mariánský sloup, je v této době v rekonstrukci.

Pak jsme dorazili na náměstí Republiky a spatřili kostel Panny Marie Sněžné, vlastivědné muzeum, což je bývalý klášter a kostel sv. Kláry, a kašnu Tritonů. Po třídě 1. Máje jsme došli k řece Moravě a po nábřeží kolem evangelického a pravoslavného kostela sv. Gorazda pokračovali ke Klášternímu hradisku a stočili se k pahorku, kde stával přemyslovský hrad. Tam se tyčí kapitulní chrám sv. Václava s nejvyšší kostelní věží na Moravě v sousedství arcidiecézního muzea a kostela sv. Anny. Cestou

Ze sborového dne v Brtůvě - bohoslužebného střediska náboženské obce Blansko

zpět jsme ještě zhlédli kostel sv. Michala a vedle vyhořelého a opraveného obchodního domu Prior kostel sv. Mořice s vyhlídkou. Vybavil jsem si zážitky z dětství z rodné Hané, jak jsme třeba chodili kolem letadla a Husova sboru na kopanou na Andrův stadion – tehdy stadion Míru, nakupovat do Prioru, nebo se školou Vrbátky do kina Metropol, tenkrát nazývaného Světozor.

Druhý den byla neděle 1. dubna – Květná neděle, památka na Ježíšův příjezd do Jeruzaléma. A konala se sváteční dětská bohoslužba, kdy v úvodu vešel do chrámu průvod s vrbovými ratolestmi. Při bohoslužbách pěla dětská schola pod vedením Jitky Křivánkové a děti také pěkně četly z Písma. Na závěr farář Jarek Křivánek požehnal ratolesti a zpívala se slavnostní píseň. Po bohoslužbě následovala prohlídka Husova sboru. Tento funkcionalistický kostel je postaven imponantně, v průčelí nad širokým schodištěm rozměrný portikus, za ním chrámová loď a na severní straně vysoká věž se zvonicí. Uvnitř spatříme mohutnou oválnou chrámovou loď s varhanami a dvěma bočními loděmi. Naproti vchodu se nachází velká půlkruhová apsida s pódiem, na němž je dřevěný oltář s kazatelnou. V přízemí pod těmito prostory je pietní prostor, kolumbárium se schránkami z mramoru a travertinu a stolem Páně. V třetípatrové zadní části budovy je farní úřad se sborovou místností, zázemím a zmiňovaná klubovna.

Rádi se do Olomouce znovu podíváme a těšíme se, že naše přátele uvítáme také u nás.

***

TAKOVÉ BYLY NAŠE VELIKONOCE

V pašijovém týdnu, kromě dalších aktivit, chodíme na venkovní křížové cesty. Pravidelně se účastníme křížové cesty Černá Hora a již letitou tradici má křížová cesta Luleč. Stejně jako v minulých letech i letos jsme se o Zeleném čtvrtku setkali v Lučci na východním úpatí Liliové hory u cesty na hřbitov. A uvítala nás velká skupina dětí vedených Libu-

kou Jarošovou. Prošli jsme za větrného počasí všech čtrnáct zastavení křížové cesty, kde děti dokazovaly, jak pilně byly v náboženství a co vše se naučily. Dorazili jsme na vrchol kopce ke kostelu sv. Martina a tam se začala odvíjet další část výletu. Kostel sv. Martina je totiž postaven v těsném sousedství zbořeného hradu Luleč a byl zbudován ze zdiva zaniklého hradu. Prošli jsme se po zřícenině někdejšího středověkého hradu, který vydržel vyplnění husity i divoké časy 15. století, ale následujícího věku pomínil a dnes tu najdeme jen valy, příkopy a nepatrné zbytky zdiva. Následovala soutěž „Hledání velikonočního zajička“, kde soutěžící děti nosily vajíčka na lžici, krmily zajička zelnými koulemi a mrkvičkou, zdobily pomlázku, pátraly po velikonočním pokladu a závodily v objevování tradic svátků jara. Nalezený poklad byl zároveň sladkou odměnou. Výlet s křížovou cestou a velikonoční soutěží se vydařil také díky úzké spolupráci s Klubem Dobré zprávy a Klubem maminek Pohádka z Rousínova. Výletu se celkem zúčastnilo 22 výletníků - 17 dětí a 5 dospělých.

Pro dětské účastníky byla po návratu do Rousínova připravena druhá část akce. Dovádění a hry v klubu, po kterých následovala pesachová večeře na paměť poslední večeře Páně a potom přespání v klubovně. Vyvrcholením celého podniku byla druhý den účast na Velkopáteční bohoslužbě.

V Černé Hoře jsme pěšinkami prochodili všechna zastavení křížové cesty od východního úpatí Paseky až na vrchol ke kapli svaté Rodiny. Cesta byla zpestřena velikonoční soutěží

Dokončení na str. 3

MICHELE DE MONTAIGNE A JEHO DOBA

Michele de Montaigne (1533 – 1592), francúzsky renesančný filozof a pedagogický mysliteľ, sa narodil do veľmi turbulentného obdobia francúzskych dejín. Bola to doba renesančného kráľovstva a náboženskej krízy (1461 – 1589), kedy vnikal kalvinizmus do Francúzska, čo poznačilo myslenie a markantne tvarovalo Montaignovu osobnosť. Mal leďva dvadsať rokov, keď (v 50-tych rokoch) francúzski protestanti sformulovali v Paríži svoje vierovyznanie a na Confessio Gallicana v r. 1559, svojej prvej synode, vystúpili pod názvom hugenoti. Stúpcov našli títo hlavne v radoch vysokej šľachty, z ktorej vyšiel aj Montaigne.

Snahy hugenotov o uznanie svojej viery, občianskych a politických práv, sa nestretli s pochopením zo strany panujúceho francúzskeho kráľa, ktorý sa všemožne snažil nové hnutie potlačiť. Tieto protichodné snahy z jednej i druhej strany viedli v konečnom dôsledku ku krutým konfesijným vojnám (celkove ich bolo osem), ktoré začali krvavým kúpeľom vo Vassy (1. marec 1562). No hugenoti predsa dosiahli, že už rok po tom, 1563, im

bola v Edikte z Amboise prisľúbená sloboda vyznania na presne určených miestach. Počet týchto miest sa podarilo Mierom zo Saint-Germain-en-Laye 1570 ešte rozšíriť. No Bartolomejská noc (1572) viedla k ďalším vojnám a ediktom z Nemours boli pôvodne udelené slobody v roku 1585 opäť odvolané.

Okrem týchto náboženských bojov tu boli tiež francúzske národné a politické záujmy týkajúce sa susedných štátov (Španielska, Nizozemska, Anglicka), ktoré kráľovstvo muselo riešiť. Taktiež tu bolo nebezpečenstvo vymretia rodu Valoisovcov; všetci traja synovia Kataríny Medičejskej (Karol IX., Henrich z Anjou, František z Aleconu) totiž zomierali bez potomkov, čím malo nástupníctvo perspektívne patriť Henrichovi Navarskému. Ten sa ho v roku 1589 aj ujal pod menom Henrich IV. a tým nastúpil rod Bourbonovcov, ktorý následne vládol až do Francúzskej buržoáznej revolúcie (1789).

Michele de Montaigne sa v roku 1577 stal komorníkom (vtedy ešte) kráľa Navarského, neskoršieho kráľa Henricha IV. Životy týchto súčasníkov sa

od tohto času začali vzájomne preplietat a ovplyvňovať. O niečo starší a životne skúsenejší Montaigne ako filozof a pedagogický mysliteľ, ktorý vychádzal vo svojich náhľadoch z vlastných skúseností, veľmi intenzívne zapôsobil na Henricha Navarského. Vnímavá povaha následníka trónu, otvorenosť voči všetkému novému, čo by mohlo obohatiť či doplniť vlastné poznatky a skúsenosti, ale hlavne rýchlosť jeho myslenia, boli dobré predpoklady vedieť pohotovo pretaviť získané poznatky do vlastných potrieb. Ale aj Henrichova telesná obratnosť a kladný postoj k životu boli mimoriadnou živnou pôdou pre Montaigna, aby ako poradca uplatnil svoje filozofické a psychologické náhľady a politicko-spoločenské skúsenosti.

Henrich IV. musel prekonať nesmierne veľa prekážok, kým dosiahol svoj cieľ – Francúzsko národnostne zjednotiť (Francúzsko bolo rozdružené na kniežatstvá). Po tvrdých bojoch so striedavým úspechom sa Henrich krajiny zmocnil. Ale keďže bol protestantského vierovyznania, tak si Paríž

Dokončení na str. 3

Deštivý den

Dále Bůh řekl: „Toto je znamení smlouvy, jež kladu mezi sebe a vás i každého živého tvora, který je s vámi, pro pokolení všech věků: Položil jsem na oblak svou duhu, aby byla znamením smlouvy mezi mnou a zemí...“

Genesis 9,12-13

Blížící se temná mračna vrhla na zem šál. Sluneční paprsky se marně snaží probít skrz ta hrozivě vypadající oblaka. Na stromech se nepohne ani lísteček... ticho před bouří nevěští nic dobrého. Vzduch se pomalu sytí vodní párou, při nádechu ta vlhkost člověka přímo praští do nosu. Světla je čím dál méně, naopak přibývá šero a mraky se nemilosrdně blíží. Při pohledu na tu tmavomodrou bariéru není člověku zrovna dvakrát veselo, ba naopak, je to vskutku depresivní. Venku panuje nesnesitelné dusno, je tam jako v prádelně.

Najednou... prudký poryv větru, který sice ihned oslabuje, ale neochabne úplně. Vítr duje vytrvale dál. První kapka dopadá na zem. A další a další... je jich čím dál tím víc. Kapičky se třísť o vyprahlou půdu, čímž vzniká jakési poetické jemné pleskání, a vsakují se. V dále se zablýsklo a po napjatém okamžiku je slyšet nepatrný hrom, který se ovšem hned vytratí z doslechu jako nějaký tajemný fantom.

Provozce vody bijí prudce do země, zatímco se meluzína hbitě proplétá zákoutími a vyluzuje ponuré tóny, až z toho naskakuje husí kůže. Přes kvanta vody není vidět ani na protější stranu ulice. Půda se už ani nesnaží přivít vodu vstřebat, jako by rezignovala a jen vyčkávala, co se stane dál. Na hladině kaluží vytváří kapičky hotové divadlo. Vypadá to, že kolečka na loužích tancují do rytmu blesků. Další oslepující pruh se vyrýsuje na tmavé obloze, následován prudkým zahřměním způsobujícím řinčení oken, až se z toho člověku tají dech. Blesk za bleskem protíná vzduch a vichřice žene kapky bezohledně kupředu. Strach z blesků tkví v jejich nevyočitatelnosti... člověk nikdy neví, kam uhoří.

Tahle průtrž mračen však našťěstí netrvá dlouho. Bouře jako by ztrácela sílu – už nevysílá k zemi tolik dešťových kapek. Také blesků již není tolik a víchr pomalu, ale jistě polevuje. Když se člověk zaposlouchá, neuslyší nic. Kapky již nevyklapávají na parapet svou dešťovou píseň.

Jak rychle bouře přišla, tak rychle se ztratila. Zničehonic se mrak protrhává a vzápětí již proniká na zem onou skulinkou slunečního světla. Oblaka se třísť a vzdalují se. Vtom se kdesi na modrém kousku oblohy objevuje překrásná duha, která vyvolává pocit bezpečí a klidu. Kdo by byl řekl, že variace pár barev může vytvořit něco tak úžasného? Tento malebný přízrak poklidně se vznášící nad obzorem uzavírá pomyslný příběh o bouře. Kolem se líně otírá už jen slabý vánek a sluníčko svítí zase jako předtím. Jen mokro na zemi je tichým svědkem nedávné bouře. Kdyby rostliny mohly mluvit, jistě by řekly, že to zas tak hrozné nebylo... vždyť dešť přináší vodu a tu my všichni přece nezbytně potřebujeme k životu.

František Kopřiva

Z kazatelského plánu

PÁTÁ NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH - ROGATE

S plesáním to oznamujte, všude rozlašujte, rozneste to až do končin země: Hospodin vykoupil svůj lid. Aleluja.

Izajáš 48,20

První čtení: Skutky 10,44-48

Tužby:

2. Za duchovní probuzení v naší vlasti, modleme se k Hospodinu.
3. Za církev a její poslání ve společnosti, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Dobrý Bože, pro ty, kdo tě milují, jsi připravil radost nad každé pomýšlení. Vlij do našich srdcí lásku k tobě, abychom tě milovali nade vše. Dej, aby se na nás naplnila tvá zaslíbení! Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: 1. Janův 5,1-6

Evangelium: Jan 15,9-17

Verš k obětování: Žalm 66,20

Verš k požehnání: Jan 15,16

Modlitba k požehnání

Otče náš, vzkříšením svého Syna jsi nás povolal k novému životu. Prosíme tě, svým slovem a svátostmi nás posiluj, abychom v novosti života naplňovali tvou vůli! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 51, 54, 95, 140, 306, 310, 313

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ UZDRAVOVÁNÍ

55

Posedlost démony Mk 5,1-20; Mt 8,28-34; L 8,26-39

Pokračování z minulého čísla
Uvedeme tu aspoň některé příklady této víry ve světě židovském i helénistickém na doklad o tomtěž smýšlení, které dýše z naší perikopy.

Josef Flavius, jeden z největších souvěkých vzdělavců židovských a současně helénistických, vypravuje s plnou vážností, jak sám byl svědkem toho, že židovský exorcista Eleazar ve stanu císaře Vespasiana, při obléhání Jeruzaléma, pomocí prstenu, v němž byl vložen kořínek, vybraný podle rady, která se dědila od doby Šalomounovy, vypudil z posedlého člověka demona; ten vyšel z posedlého nosem a jako projev zlosti, že musel člověka opustit, převrhl velikou nádrž vody stojící ve stanu (Jos., Ant. VIII, 2,5). V Talmudu se vypravuje, jak rabbi Ben Dosa vypudil z posedlého ducha, démonku Agrat, ale že se této přece podařilo vymoci od rabbiho svolení, že smí lidi posedat aspoň v noci v sobotu a ve středu (Pesachim 112).

Doklady stejné víry nalezneme ve světě helénistickém. Philostratos vypravuje, že Appolonius z Tyrany vypudil z posedlého mladíka demona, který pak ve zlosti roztržil sochu

(Philostr., Vita Apoll. IV, 20). Z Lukiana můžeme citovat tento doklad: „Rád bych se tě otázal, co soudíš o všech těch, kdož osvobozují posedlé od duchů, souzřících je, a tak strážidla zařikají. Nepotřebuji o tom vůbec obšírně mluvit. Vždyť všichni znají toho Syřana z Palestiny, který těm případům rozumí. Všecky, k nimž přijde, kdo jsou náměsíční a kroutí očima a mají ústa plná pěny, postaví skutečně na nohy a propustí je zdravé za vysokou odměnu, když je byl osvobodil od jejich souzení. Když přistoupí k nemocnému a táže se, odkud do těla přišli, nemocný sám mlčí, ale démon odpovídá řecky nebo v cizí řeči nebo podle své vlasti, jak a odkud do člověka vešel. Ten pak používá zařikání, a když démon neuposlechne, vypudí jej hrozbami. Sám jsem viděl, jak jeden vyšel, barvou černý a temný“ (Philos. 16).

Umístění vypravování v zemi gergesenské vzniklo asi odtud, že v soudobé démonologii byla určitá skupina nebo určitá odrůda demonů nazvána „Gergesenští“. Lze tak soudit z velkého pařížského čarodějnického papýru, v němž mimo jiné čteme: „Zapřisahám tě, všechen duchu démon-

ský... ať jsi na zemi či pod zemi či v podsvětí, ať jsi Jebusejský či Gergesenský či Ferezejský...“ (Text celého papýru je v knize: A. Deisman, Licht vom Osten, 4. vyd. 1923, s. 220). Název démonského kruhu „Gergesenští“ mohl být podnětem k umístění vypravování v kraji gergesenském. (Poznámka: V českém ekumenickém překladu je výraz „krajina gergesenská“ pod čarou u Matouše a Lukáše.)

VÝKLAD MATOUŠOVY VERZE William Barclay: The Daily Study Bible, The Gospel of Matthew, vol. 1, The Saint Andrew Press Edinburgh 1 ed. 1956, revised ed. 1975, reprint 1977, 1979, 1982, 1983, 1985, 1986.

Svět pronásledovaný démony

Také William Barclay si všimá nejistoty tří evangelistů, pokud jde o místo, kde se příběh stal. Připomíná, že Gadara bylo město ve vnitrozemí, vzdálené od břehů jezera 6 mil.

Připravila a zkrác. překlad pořídila: Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

MILUJTE SE NAVZÁJEM

J 15,9-17

V dnešním evangelijním textu čteme Ježíšovu výzvu, abychom zůstávali v jeho lásce a abychom se milovali navzájem. Ježiš řekl, ať milujeme jedni druhé. Neřekl, ať milujeme jenom snoubenku, rodiče, učitele, kněze či přátele. Ne. „Milujte se navzájem.“ Jestliže totiž Ježíšova láska není všeobecná, není pravá, ale falešná. Když chceme být skutečnými Ježíšovými přáteli, musíme zachovávat jeho přikázání. A tím přikázáním je „Milujte jedni druhé“.

Milovat bližního znamená, že se musíme snažit konat dobro, nebýt maličerní, často i přijímat protiventství, která od bližního přicházejí, a odpovídat na ně pokud možno tolerantně, s jistým porozuměním, i když třeba rázně. Tak se miluje bližní. Určitě není možné, abychom se v rodině, na pracovišti, v církvi, kdekoli se setkáváme s bratry a sestrami, nesetkali zároveň s jejich křehkostí, s jejich slabostmi. Všichni jsme jen chybující lidé. Pokud ale nejsme skutečně pohotoví k trpělivosti, ohleduplnosti, k onomu přijetí křehkosti a chyb bližního, pak rozhodně nejsme dobrými křesťany. Bůh nás každého stvořil jinak a dal nám vlastní a nezastupitelný úkol. Bůh nám skrze Krista odpustil. I my proto máme druhým odpouštět. V našich konkrétních vztazích, v rodině, na pracovišti, na místě, kde bydlíme. Bůh nás miluje. I my jsme druhým dlužní lásku. Bůh nám pomáhá. I my máme druhým pomáhat. Touto zásadou se můžeme řídit kdekoli a kdykoli a můžeme věřit, že už tím dáváme dobré svědectví o Kristu, kterého se přece snažíme následovat. Svědectví o Kristu nezáleží v tom, že budeme druhé

stále stíhat za jejich prohřešky, anebo že budeme neustále prosazovat jen svoji pravdu.

V první řadě ovšem by se naše napodobování Krista v lásce, tedy vzájemné odpouštění a pomoc, mělo projevat v křesťanském společenství, v našich náboženských obcích. Vždyť tvoříme Boží rodinu. Láska by měla být naším výrazným rysem. Pokud budou naše sbory takové, jistě to bude přitahovat mnoho hledajících.

Další podobná Ježíšova výzva (L 6, 31) nám sděluje, že máme s druhými jednat tak, jak bychom chtěli, aby se zacházelo s námi. Kdybychom přece byli na dně, bezmocní a bez naděje, jistě bychom očekávali od bližních pomoc a zajištění. To je velice důležitá stránka zodpovědnosti. Tato Ježíšova výzva má zcela výsadní postavení, nazývá se zlaté pravidlo. Je to praktická zásada, moudrost, k níž ovšem nezávisle na sobě přišli starověcí lidé v mnoha částech světa. Nacházíme ji například už ve Starém zákoně (Tób 4, 15). Naše vztahy s lidmi jsou totiž vzájemné, my musíme vyjít s nimi a oni s námi. A samozřejmě stojíme o to, abychom navzájem vycházeli dobře.

Zlaté pravidlo nám dává doporučení, abychom nečinili druhým to, co sami nechceme. Takže nemáme lhát, krást, chovat se nemorálně vůči druhým lidem, protože potom můžeme očekávat, že se sami staneme obětí stejného chování od bližních. S podobným vysvětlením přichází i jedno známé české přísloví – „Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.“ Když neodplácíme, naopak se snažíme druhé ovlivnit svým dobrým jednáním, navzdory

tomu, že oni s námi třeba i jednají špatně, je to něco velmi významného. Na první pohled to může vypadat jako slabost. Ale ve skutečnosti je to projev vnitřní síly a vnitřní svobody. Nenecháme se ovlivnit většinou lidskou špatností. Nenecháme se určovat tím, jací lidé jsou. Naopak budeme vidět druhé takové, jakými bychom chtěli, aby byli. Budeme pro ně mít stále šanci, stále naději. Budeme je ke změně chování motivovat tím, že jim budeme fandit, hledat jejich dobré možnosti. Budeme se tím blížit k tomu, jak se Bůh dívá na nás, když nám odpouští. Vždyť Ježiš nás tak miloval, že za nás dal život na kříži, abychom mohli odstranit hříchy, abychom se tak znovu mohli stát Božími dětmi, bratry a sestrami mezi sebou a dědici nebe.

Zdeněk Krušina

Pane Ježíši Kriste, pomoz nám překonávat naše hříšné způsoby myšlení a jednání. Dávej nám sílu k lásce, odpuštění, toleranci. Ať všichni ti, kteří tě vyznávají za Spasitele, tvoří jednu církev, jejíž hlavou jsi ty. Do tvých rukou odevzdáváme svoje životy, svoje bližní, svoji církev, vše, co máme. Důvěřujeme ti, že nad námi bdíš a pozvedáš nás, dávej nám vždy novou sílu a jsi s námi i v těch nejtěžších chvílích přítomen. Amen.

NA BLANENSKU A VYŠKOVSKU LIDÉ...

Dokončení ze str. 1
inspirovanou pokladem pevnosti Boyard. Účastnilo se 7 dětí a 8 dospělých, to je dohromady 15 poutníků. Noční křížovou cestu Černá Hora si v době liturgického převalení Velkého pátku do Bílé soboty protřeplo 12 dospělých, tentokrát bez dětí. Udrželi jsme si dobrou úroveň fyzické, duševní i vědomostní připravenosti jak k liturgickým úkonům, tak k výletům a poutím. Jen litujeme nešťastného rozhodnutí vedení náboženské obce konat křížové cesty ve stejném termínu, což znemožnilo účastnit se obou křížových cest a omezilo počet poutníků, který mohl být ještě vyšší. Po sobotním ztišení

následovala nejvýznamnější a nejradostnější neděle roku. Boží Hod velikonoční jsme společně oslavili při slavnostních bohoslužbách vzkříšení Pána Ježíše Krista, a o pondělku velikonočním nás občerstvil tradiční mrskut.

Jiří Vymětalík
* * *

SBOROVÝ DEN V BRŤOVĚ

O posledním dubnovém, krásném sobotním odpolední jsme ve středisku Brťov, které patří do náboženské obce Blansko, prožili požehnané obecnství. Byla to pro nás významná událost.

Požehnali jsme nový stůl Páně, ka-

zatelnu, liturgické předměty a nádoby. Program zahájila slavnostní bohoslužba v 17 hodin v sále u obecního úřadu na Brťově. Zde se také celoročně bohoslužby konají, protože v obci není kostel ani sbor.

Přivítali jsme mezi námi brněnského biskupa ThDr. Petra Šanderu, který s místním farářem Martinem Kopeckým obřady vedl.

Po skončení bohoslužeb nás čekalo společenské odpoledne s občerstvením s bohatým programem. K poslechu i společnému zpěvu nás provázela ženský soubor Kateřinky.

Díky Pánu Bohu za milé chvíle ve společenství bratří a sester.

Martin Kopecký

František Plechatý a Arnošt Šimšík při instalaci na plzeňského biskupa, 1950

Arnošt Šimšík a první české bohoslužby v Praze

V dubnu tomu bylo již 120 let od chvíle, kdy se ve Slaném narodil Arnošt Šimšík, jeden ze zakladatelů naší církve, dlouholetý vinohradský farář a první plzeňský biskup. Do dějin naší církve se nesmazatelně zapsal v každé ze svých tří životních etap. Jako člověk i kněz dal mnohým nahlédnout do tajů a hlubin evangelia. Nestačilo mu víru jen vyznávat, ale nejednou byl připraven ji osvědčovat ve zkouškách a činech lásky. Kdo jiný tedy mohl o Vánocích 1919 vykonat jako vůbec první v Praze české bohoslužby, nežli právě tento kněz, prodchnutý duchem svého stavu. Následující řádky z pera dlouholetého místopředsedy ústřední rady Františka Plechatého, necht' se nám stanou připomínkou a poděkováním na tuto výjimečnou událost v dějinách naší církve i naší vlasti.

5. prosince 1954

Milý a drahý Arnošte,

překvapil jsi mne velmi mile návštěvou bohoslužeb, které 21. listopadu 1954 vykonal br. patriarcha dr. F. Kovář. Děkuji Ti velmi srdečně za Tvou vzácnou návštěvu i za Tvé milé blahopřání, které jsi ještě zdůraznil krásným darem, který mně odevzdala dcera až po bohoslužbách, takže mohu za něj až dodatečně upřímně poděkovat. Bude mně krásnou vzpomínkou na přátelství Tvé i Tvé velmi milé paní choti. Zůstanu vděčným dlužníkem.

Jest tomu již 35 let, co jsme se poznali, a budu vždy s láskou, vděčností a poděkováním Pánu Bohu vzpomínat na Tvé první české bohoslužby o Vánocích r. 1919 v Nuslích, které nám vrátily víru našich otců a byly klíčem ke vstupu do Církve československé. Na ty radostné a překrásné chvíle, které jsme tehdy prožívali, se nezapomíná. Jsem tomu velmi vděčen, že jsi mně přislíbil, že vykonáš v našem Husově sboru 26. prosince bohoslužby u příležitosti 35. výročí prvních českých bohoslužeb v Nuslích, kterými jsi se trvale zapsal do historie naší drahé církve v celé Velké Praze. A jest to nutné občas si připomenout ty radostné pocity a to nadšení v počátcích církve, neboť to nám dává novou sílu k práci a vděk Pánu Bohu za milost, kterou nás provází, abychom na Jeho díle mohli spolupracovat. A tak přeji Tobě i Tvé milé paní choti od Pána Boha hojnost zdraví a síly, abys mohl se svým neumdlévajícím, mladistvým elánem pracovat dál na budování království Božího v naší církvi. Jako upomínku na naše staré a věrné přátelství přikládám 2 foto nás, co by sedmdesátníků. Ještě jednou upřímně děkuji a srdečně zdravím Tebe i Tvou milou choť

Tvůj Fr. Plechatý se ženou

Úvodní slovo napsal a dopis v Šimšíkově korespondenci vyhledal a přepsal Martin Jindra

v široké kritice platného vzdelenostního a výchovného systému, který popísal nasledovne: „Keď pridete na hodinu do školy, počuť iba krik trestaných žiakov a učiteľov, ktorí sú zlostíou bez seba. Ako možno v ustráchaných detských dušičkách vzbudiť záujem o učenie, ak sú ruky učiteľov ozbrojené palicami?“

Na svoju dobu mal mimoriadne vysoké nároky, vychádzajúc pritom z vlastnej výchovy, ktorá bola na tú dobu skutočne mimoriadna. Jeho vzdelaný a všetkému novému prístupný otec mu poskytol výchovu, ktorá zodpovedala ideálu raného humanizmu. Do piateho roku života žil na pranie otca v sedliackej rodine, aby si zvykol na jednoduchosť, prirodzenosť a skromnosť. Súčasne otec najal nemeckého lekára, ktorý nehovoril po francúzsky a smel hovoriť s malým Michelom len po latinsky. Ako 5-ročný ovládal Montaigne plynule latinský jazyk, čím mu otec ušetril 8 až 10 rokov trvajúcu výučbu školskej latinčiny

s otáznym výsledkom. Okrem toho požadoval Michelov otec ohľad na jeho detskú osobitosť, zrieknutie sa telesných trestov a dobrovoľnosť pri učení sa – učenie ako radosť – bolo základné heslo starého pána de Montaigna.

Takáto výchovná starostlivosť prirodzene zanechala u Montaigna trvalý účinok, ktorý potom v priebehu života rozvinul do svojich pedagogických predstáv: žiadal spojenie výchovy so životom, odsúdil dogmatizmus vo vyučovaní a stanovil zásady výchovy tvorivého človeka, ktorý sa riadi rozumom.

Koľko dokáže dať Michele de Montaigne dnes nám, prenechám úsudku čitateľa, ktorý sa podujme siahnuť k esejom tohto myšlienkového veľikána zo 16. storočia, u ktorého hľadali rady aj králi.

Doc. Dr. Inge Stahlová, PhD.

Použitá literatúra:

Montaigne, Michele de., ESSAYS, Reclam Leipzig, 1983

MICHELE DE MONTAIGNE...

Dokončení ze str. 1
dokázal získať iba tým, že prestúpil na katolícku vieru (taktiež Montaignovou zásluhou – „daj zadost'účinenie jedným a zostaň verný svojim“). Keď konečne vtiahol víťazoslávne do hlavného mesta, demonštroval tým vládu nad celým zjednoteným Francúzskom. Svoju vládu si zaistil v roku 1598 Nantským ediktom, ktorý zaručoval náboženskú slobodu katolíkom ako aj hugenotom (a tak zostal verný svojim). Pokoj, poriadok a rastúci blahobyt vo svojej krajine zaistil Henrich IV. celým radom administratívnych opatrení a tým položil základy k vedúcemu postaveniu Francúzska v Európe 17. storočia. Kráľ Henrich bol síce renesančným kráľom, no na svoju dobu obozretný a snaživý - chcel povzniesť životnú úroveň Francúzska a jej obyvateľstva.

Tak napr. nadviazal obchodné spojenie s hanzovými mestami a jednal s tamojšími obchodníkmi; no ako prekážka sa ukázali byť clá. A tu sa mu ukazuje ďalšia vidina, ktorá by túto zbytočnú prekážku mohla odstrániť – zjednotiť Európu (nebol síce prvým s týmto konštatovaním, už Jiří z Po-děbrad ho predbehol s touto myšlienkou o sto rokov skôr). No progresívny a činorodý duch tohto kráľa tu narazil na „nepripravený“ (renesančný) svet vókol.

Tieto postoje, snahy a konkrétne opatrenia tohto kráľa neprišli sami od seba; tak ako aj dnes majú politickí pohlavári iks poradcov, tak ich mal aj kráľ Henrich; medzi nich patrili, ako bolo už poznamenané, práve Montaigne.

Základným životným heslom Montaignovým bolo: „Que sais-je“ – čo vlastne viem –; prevzal ho z myšlienok gréckeho skeptika Pyrrha, ktorý sa nikdy nechcel rozhodnúť, iba neustále pochybujúc skúmal danú situáciu, resp. vec. Na túto cestu priviedla Montaigna náboženská problémovosť tej doby, kedy ako filozof vyhlásil „právo pochybovať“ (najmä o dogmách katolíckej cirkvi). Z pozície svojho skepticizmu sa staval proti akémukol'vek autoritárstvu a varoval pred zneužitím štátnej moci. Tieto filozofické a pedagogické náhľady zhrnul Montaigne vo svojich Esejách, ktoré pre ich progresívnosť ľudovité XIV. (17. stor.) zakázal a pápež ich dal do kliatby.

Rovnako ale Montaigne odsudzoval nadnesené sebazapieranie a vyvyšovanie sa protestantov nad druhých. Z tohto aspektu im pripisoval podstatnú vinu za vypuknutie občianskej vojny v roku 1562, čím dospel k myšlienkam o nutnosti náboženskej tolerance.

Ešte v 17. storočí sa Montaignovo humanistické myslenie a sústredenosť na človeka stretli s odporom nového myšlienkového prúdu, tzv. Jansenizmu, ktorého ideológom bol B. Pascal. Jansenizmus odmietal skúmanie ľudskej individuality a pokladal vlastné ja za odpudzujúce. „Vlastné ja je nenávideniahodné“ (Pascal).

Až osvietený racionalizmus 18. storočia obrátil pozornosť na Montaignom hlásanú myšlienku o sebazapornosti a sebaracionalizácii ľudskej bytosti. Tak žiadal Voltaire od človeka namiesto večnej skrúsenosti a pokánia (vplyv katolíckej viery) aktivitu, optimizmus a hrdé sebavedomie.

V pedagogickej oblasti, vo vyučovacom procese, stanovil Montaigne zásady výchovy tvorivého človeka, ktorý sa riadi rozumom, a preto žiadal spojenie výchovy so životom, duchovného vzdelania s telesnou výchovou. Montaigne vychádzal vo svojich náhľadoch z vlastných skúseností; tým, že bol dlhé roky starostom mesta Bordeaux a komorníkom - poradcem kráľa Navarského - mohol dospieť k mimoriadnej obozretnosti, ktorá vyústila do snahy o kompromis a dohodu. Jeho pochybovačnosť o správnosti vlastného úsudku a snaha nájsť medzi rôznymi názormi správnu (strednú) cestu pramenili z hlbokej znalosti ľudskej bytosti. Jej podstatu vidí určovanú nikdy nekončiacim dualizmom dobra a zla, konštruktívnou a deštruktívnou energiou, večným bojom rozumnosti a spravodlivosti na jednej strane a reakčných síl na strane druhej; podľa Montaigna závisí akcieschopnosť dobra alebo zla tak v spoločnosti, ako v samotnom človeku jedine od konania ľudí, od spoločenských pomerov nimi vytvorených, od výchovy a seba výchovy človeka. Zlo treba skrotiť a spútať, vykynožiť sa nedá. V tomto duchu sa vyvíja, rastie a koná kráľ Henrich, Montaignov „žiak“, a uplatňuje idey a názory o politickej autorite svojho „učiteľa“ vo svojom panovníckom konaní.

Vtedy stál Montaigne na stanovisku

kompromisu a dohody a varoval pred zneužitím štátnej moci. Jeho myšlienky o nutnosti náboženskej tolerance, jeho pochybovačnosť o správnosti vlastného úsudku ako aj jeho názory o politickej autorite zaujali tiež francúzskych Encyklopedistov, ktorí svoj osvietený obdiv pre túto problematiku formulovali vo svojich spisoch. Upravili názory Michela de Montaigna podľa v osvietenstve platnej formulácie problému, no v intenciiach filozofických názorov autora (Michelet – Dejiny Francúzska, napísané pod vplyvom Diderotovej Encyklopédie). Ale nielen pre osvietenké obdobie bol Montaigne aktuálnym prínosom. Takzvané „večné pravdy“, aplikovateľné na každé obdobie ľudskej existencie, súvisia s biologickou nemenosťou človeka – ľudia rôznych období sa líšia iba zovňajškom – šatstvom, úpravou – vnútro sa nemení, reakcie na podnety sú obdobné, ako boli veľmi dávno a nedávno, len dnes používame iné nástroje na riešenie prekérnych situácií ako kedysi. A tak sa stávajú Montaignove Eseje aktuálnym čítaním, kde môžeme porovnávať rôzne situácie: súkromné, verejné a oficiálne, a stále nachádzame paralely. Tak napr. agresivita feudálnych partikulárnych síl v katolíckom tábore kniežat nedovoľovala kráľovi byť prieberčivý v používaní prostriedkov voči nim; Montaigne uznal ako realista v tomto ohľade isté nevyhnutnosť, ale rozhodne sa od nich dištancoval: „Nechajme konať tých, ktorí sú silnejší a menej bojzaliví... verejné blaho si, zrejme, vyžaduje zradu, lož a vraždu a to prenechajme tým, čo sú poslušnejší a obratnejší – ak nereflktujeme na politickú kariéru.“ Konštatoval, že on sám ako umiernený zástanca tolerance, osobnej bezúhonnosti a proti zneužívaniu štátnej moci, by vo veľkej politike neuspel (aké to aktuálne konštatovanie!). Keďže vždy striktno dodržiaval zákony („zákony nezískavajú účinnosť tým, že sú spravodlivé, ale tým, že sú zákonmi“), nik mu nedokázal pochybenia, čím ale tajne vznikala voči nemu nedôvera; no z toho plynúce podozrievanie z obidvoch náboženských strán mu naháňalo strach: „Tisíckrát som si večer líhal do postele s očakávaním, že ma v tejto noci zradia a zavraždia“ (koľkí v oboch totalitách 20. storočia takto zaspávali?) Svoje pedagogicko-metodické predstavy a ambície zhmuloval Montaigne

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Oznamujeme, že 26. dubna zemřela sestra farářka Blanka Švehlová. Rozloučení se konalo 2. května v Praze v Nové obřadní síni na Olšanských hřbitovech.

Sestra farářka Blanka Švehlová sloužila naší církvi téměř půl století. Působila v náboženských obcích Albrechtice, Praha-Smíchov, Praha-Michle, Praha-Vinohrady a nejdelší dobu v Praze-Novém Městě.

(red)

Ordinace a instalace biskupa

Zveme vás na ordinaci a instalaci nově zvoleného biskupa plzeňské diecéze Mgr. Filipa Štojdla.

Liturgie s obřadem se uskuteční v píseckém Husově sboru v Budějovické ulici 204 19. května od 15 h za účasti biskupského sboru v čele s bratrem patriarchou ThDr. Tomášem Buttou, za účasti děkana Husitské teologické fakulty UK prof. ThDr. Jana Blahoslava Láška a dalších významných hostů z církevního a univerzitního prostředí.

(red)

Autorům kalendáře

Prosíme autory Kalendáře Blahoslav 2013, aby své příspěvky zaslali nejpozději do konce května na adresu: erwin.kukuczka@tiscali.cz. Objednávky kalendáře přijímá bratr František Brynych, Wucherlova 5, 166 26, Praha 6-Dejvice, prodejna.blahoslav@ccsh.cz

(red)

Přednáška v Brně

Duchovní služba ve školství a zdravotnictví. 19. května v 8.30 hodin, Brno, Lipová 26 - Ubytovací a školící středisko naší církve, tram č.1, zastávka Lipová.

Přednáší Mgr. Michael Martinek, Th.D., katolický kněz, salesián, ředitel Jaboku – Vyšší odborné školy sociálně pedagogické a teologické v Praze. Vyučuje praktickou teologii, křesťanskou sociální etiku a sociální politiku na Jaboku a na Evangelické teologické fakultě UK. Je editorem učebnice Praktická teologie pro soci-

ální pracovníky. Působí jako vězeňský duchovní – dobrovolník. Vydal publikaci "Ztracená generace?" o duchovním dialogu mezi českou mládeží a katolickou církví a "Křesťané v zemi indiánů" – kulturní, sociální a náboženské protiklady Latinské Ameriky. Úvodní pobožností poslouží kazatelka Mgr. Silvia Kamanová.

(red)

Koncert v Hradci

Zveme do Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové, Ambrožova 729, na klavírní a varhanní koncert ZUŠ na Sřezině. Datum a čas začátku akce: 16. května, v 18 hodin.

Májová pobožnost

17. května v 17 hodin zveme do stejného sboru na májovou pobožnost. Výkladem Božího Slova poslouží sestra Miloslava Pellyová, duchovní při diecézní radě.

(red)

Cesta pro Noc kostelů

Během května vyjde u příležitosti Noci kostelů, jež se koná 1. června, mimořádné barevné číslo časopisu pro děti Cesta. Můžete si jej do náboženských obcí, které se akce zúčastní, zdarma objednat na tiskovém odboru ÚÚR, tel. 220 398 106, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz

(jk)

Seminář v Betlémě

Duchovní obnova pod vedením Jany Novákové na téma "Přátelství", doprovázená výtvarnou tvorbou, se bude konat v Betlémě v Janských Lázních. Začíná v pondělí 21. května v 10 hodin bohoslužbou a končí ve středu 23. května odpoledne. Cena za ubytování a stravu činí 850 Kč. Přihlásit se můžete na DR CČSH, Ambrožova 728, 500 02 Hradec Králové, dieceze.hradec@ccsh.cz.

Štěpán Klásek

Výstava v Těchobuzi

V galerii Bernarda Bolzana v jihočeské Těchobuzi budou do konce května vystavovány obrazy Jany Wienerové. Kromě zajímavé výstavy autorky s názvem Cestou se zde návštěvníci mohou seznámit i se životem a dílem teologa, myslitele, matematika a univerzitního kazatele B. Bolzana, jenž

v této malebné vesničce strávil několik let svého života.

(red)

Nové knihy

Upozorňujeme zájemce o téma evangelizace na dvě útlé brožury, jejichž autorkou je Jiřina Kubíková: přednáška „Evangelizace v prvotní církvi“, 1. vyd. ECM Praha 1993 + dotisk, cena do 10 Kč a „První evangelisté a metody jejich působení“, 1. vyd. ECM Praha 1994 + dotisk, cena do 30 Kč. Obě publikace lze zakoupit v Evangelické církvi metodistické, Ječná 19, Praha 2 a od května budou k dostání také v prodejně Blahoslav v Dejvicích.

(red)

Cesta do duše

Koncert smíšeného pěveckého sboru z Bruntálu, s videoprojekcí „Cesta do duše“. Sobota 19. května, 18 hodin. Husův sbor, Demelova 1, Prostějov.

(red)

Koncerty u sv. Mikuláše

* 4. 5. - 14 hodin
Benefiční koncert
University of Northern Colorado
Prima Voce (USA)
* 14. 5. - 20 hodin
Mozart, Bach, Vivaldi
Prague String Orchestra,
V. Vlna - hoboj,
A. Vondráčková - housle
* 15. 5. - 17 hodin
Bach, Händel, Dvořák
Y. Škvárová - mezzosoprán,
J. Kalfus - varhany
* 16. 5. - 14 hodin
Benefiční koncert
Furman Singers (USA)
* 16. 5. - 17 hodin
Pachelbel, Bach, Franck,
Buxtehude
Josef Prokop - varhany,
M. Laštovka - trubka
* 16. 5. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
* 17. 5. - 17 hodin
Bach, Mozart, Franck
ČVUT MIXED CHORUS,
M. Moudrý - varhany
* 17. 5. - 20 hodin
Vivaldi, Mozart
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle
* 18. 5. - 14 hodin
Benefiční koncert
Choir Pro Musica (Nizozemsko)
* 18. 5. - 17 hodin
Bach, Händel, Mozar
O. Kvěch - varhany,
V. Slivanský - flétna
* 18. 5. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
* 19. 5. - 17 hodin
Bach, Händel, Mozart
Z. Němečková - varhany,
P. Příbyl - viola
* 19. 5. - 20 hodin
Bach, Vivaldi, Mozart
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - mezzosoprán
* 20. 5. - 17 hodin
Bach, Mozart, Vranický
České smyčcové trio
* 20. 5. - 20 hodin
Bach, Dvořák, Gershwin
Prague Brass Ensemble,
Od baroka k jazzu,
A. Bárta - varhany

ZEKUMENY

BRITÁNIE: NÁBOŽENSKÁ VÝCHOVA PRO ČARODĚJNICE A DRUIDY

Na Cornwallu, kdysi oblasti keltského křesťanství, se začne vyučovat čarodějnictví a nauka druidů v rámci náboženské výchovy. Komentátorka listu The Telegraph Cristina Odone to vysvětluje tím, že se dnes každý bojí rozlišovat („being judgmental“) a rozeznávat mezi okultními a křesťanskými hodnotami. Pohanství je stejně dobré jako křesťanství, tedy jinými slovy: když mají katolíci a další nárok na výuku svého náboženství ve škole, tak druidi a čarodějnice taky. Všechna náboženství jsou si rovna. To, že druidové pěstovali lidské oběti a kanibalismus, je už jen drobný detail. Britští školáci už jsou seznámeni s přírodní bohyní Gaiou a s oslavami slunovratu stejně jako se svátostmi. Řeholníci v hábitu někteří považují za druida. Paní Odone klade otázku, za jak dlouho se začnou sloužit černé mše, přičemž jen zdravotní a bezpečnostní ohledy zabrání lidským obětem.

Res Claritatis

KŘESŤANSKÝ DEMOKRAT PROTI POSTÁTŇOVÁNÍ VÝCHOVY DĚTÍ

Bývalý ministr práce Norbert Blum (CDU) varuje před silicím postátňováním dětství a výchovy. Je pověra, že stát a škola umějí děti lépe vychovávat než rodina, řekl deníku Neue Osnabrücker Zeitung. „Znamená to vyvlastnění dětství.“ Navíc je co nejčasnější odtržení dětí od rodičů v rozporu s německou ústavou. Blum se přimlouvá za to, aby se rodinám hradily náklady výchovy. „Výchova je práce také práce,“ zdůraznil bývalý ministr. „Odborům a zaměstnavatelům však jde hlavně o sladitelnost výdělečné činnosti s rodinným životem,“ dodal, „ale my se musíme ptát, zda je lepší veřejná výchova nebo rodinná výchova.“

Res Claritatis

PODLE NOVÉ SMĚRNICE MÁ O MAJETKU NAD 100 TISÍC ROZHODOVAT ŘÍMSKOKATOLICKÉ BISKUPSTVÍ

Jednotliví faráři nebudou moci bez schválení z biskupství nakládat s majetkem v hodnotě nad 100.000 Kč, sdělila ČTK Česká biskupská konference (ČBK). Směrnici schválili biskupové. Jedním z důvodů jsou podle ČBK i chystané církevní restituce. Směrnice tak bude patřit do mechanismů kontroly nakládání Římskokatolické církve s vráceným majetkem. Podle dřívějších informací má být kontrola jištěna i Vatikánem.

Církve odmítají objevující se názory, že majetkové vyrovnání církvi může být předmětem spekulací. Návrh zákona, kterým se vrací především polnosti a lesy, je nyní v parlamentu, kde jeho osud závisí na podpoře vlády.

Církve by podle návrhu zákona měly dostat 75 miliard korun v podobě navráceného majetku a dalších celkem 59 miliard korun navýšených o inflaci. Rozdělí je mezi sebe 17 církevních institucí. Cílem je postupně snižování placení platů duchovních státem, které po 17 letech zcela ustane. Proti návrhu je opozice, téma vnímá citlivě i veřejnost, které se plán podle průzkumů nezamlouvá. Jsou i hlasy říkající, že církve na další vrácení majetku nemají nárok.

ČBK uvádí, že nově v rámci Římskokatolické církve bude platit opatření, aby zápisy církevních právnických osob v rejstříku ministerstva kultury byly v souladu se současnými standardy správy církevního majetku. "Tímto krokem chceme sladit jednání kněží, kteří majetek farností spravují podle kodexu kanonického práva z roku 1983. V České republice je celkem 3500 římskokatolických farností, což by mohlo znamenat v budoucnu velký administrativní nápor na úředníky ministerstva kultury, kteří jsou za registr církevních osob zodpovědní," uvedla mluvčí ČBK Monika Vývodová. Zápisy jednotlivých právnických osob na ministerstvu kultury začnou 2. května, dodala. Pokud parlament schválí církevní restituce, o vrácení majetku nebudou žádat jednotlivé církve jako celek, ale své nároky uplatní zvlášť biskupství, farnosti, řády či sbory a podobně. Tisíce žadatelů budou muset vytvořit seznamy. V nich budou dokazovat své právo na vrácení majetku nyní ve vlastnictví státu. Restituce se nebudou týkat majetku ve vlastnictví krajů, obcí či fyzických a právnických osob.

podle ČTK

AMERICKÝ KARDINÁL TIMOTHY DOLAN PORAZIL

V ČTENÁŘSKÉM HLASOVÁNÍ ČASOPISU TIME OBAMU I LADY GAGA

Americký magazín Time minulý týden zveřejnil výsledky internetového čtenářského hlasování, z kterého bude vybírat Osobnost roku 2012. Na jednom z předních míst seznamu 100 lidí se s počtem 42 000 hlasů umístil americký kardinál Timothy Dolan. Newyorský arcibiskup se umístil těsně za britskou zpěvačkou Adele a před osobnostmi, jako jsou americký prezident Barack Obama, zpěvačka Lady Gaga, herec George Clooney či obchodník a mediální magnát Warren Buffett.

Dvašedesátiletý kardinál nedávno intenzivně kritizoval návrh zákona o zdravotní péči, který předložila Obamova administrativa. Ten by od církevních institucí vyžadoval uhrazení zdravotního pojištění, které by pokrývalo antikoncepci, sterilizaci či potraty. Svou důvěru Dolanovi projevil už v roce 2010 američtí biskupové, kteří ho zvolili předsedou biskupské konference. Newyorský arcibiskup si také v nedávné době najal osobního trenéra a podařilo se mu zhubnout 25 kilogramů, píše Romereports.com

podle www.christnet.cz

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Milujte se navzájem

Písmenka z první tabulky čtete v pořadí daném čísly ve druhé tabulce.

Á	C	Á	T	Ž
Ú	A	T	P	Í
I	V	K	E	E
V	Z	L	CH	É
A	Y	S	N	K
M	Á	S	O	M
E	N	T	Á	D
Z	Ř	Á	E	Z

(Řešení z minulého čísla: Ratolest.)

14	39	10	27	4
25	6	31	15	23
17	33	1	30	12
9	20	36	7	35
28	3	26	22	18
13	21	38	8	34
40	29	11	19	2
5	16	37	32	24

Jana Krajčříková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9